

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

II

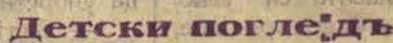
Одобрѣнъ и препорѣженъ отъ Министерството
на Народното Просвѣщеніе съ окръжно
№ 19263 отъ 16 юний 1933 год.
Броятъ 2 лева

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв.
ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв.
Адресъ на редакцията
ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а -- СОФИЯ

БРОЙ

7

Въ училище
записани,
въвъ учене
залисани;
ний забравихме
отдавна
за ваканцията
славна,
излетитѣ ни
другарски,
и разходкитѣ
ни царски
по полето,
по горитѣ,
кжпането
изъ рѣкитѣ,
скитането
въ планината,
гостуване
по селата.
Ожаднѣло бѣ
сърдцето
за простора
подъ небето,
домжчнѣ ми
на душата
за любимото
ми мѣсто,
и сънувахъ
твърде често
кладенчето
въ планината,
де закусвахме



сладко
 — и подрѣмвахме
 кратко.
 Тия дни за радостъ
 наша,
 мисля даже и за
 ваша,
 два се праздника
 случиха
 и другаритѣ
 решиха
 излетъ кратки
 да направимъ,
 и скуката
 да оставимъ...
 Съ пълни раници —
 товари
 утрото на пѣть ни
 свари,
 менъ, Никола,
 Петьо, Станю,
 Роза, Добри
 и Иванчо.
 Насъ ни теглѣха
 сърдцата
 хей нататѣкъ,
 въ планината,
 де презъ лѣтото
 ний бѣхме
 на палатки
 си живѣхме.
 Всички тръгнахме
 съ вълнение
 да направимъ
 поклонение.

отъ Елинъ Пелинъ

ГЛАВА V

Неочаквана среща

Янъ Бибиянъ се завърна отъ летието си съ единъ пжтнишки автомобилъ, шофьорътъ на който бѣше му добре познатъ.

Когато влѣзе въ работилницата, майсторъ Францъ го погледна внимателно подъ очилата, засмѣ се и каза:

— Е, Янъ Бибиянъ, ти ме остави
безъ да ми се обадишъ!

— Така стана, майсторе. Не искахъ да изпусна случая.

— Е, доволенъ ли си?
— Много, много.

— Страшно ли б'е горе?

— За мене никакъ. Напротивъ, видѣ ми се много приятно. Бихъ желалъ да стана авиаторъ.

— Стани. Ще се радвамъ ако единъ день минешъ надъ дюкяна ми съ аеропланъ и ми пуснешъ отъ него едно писъмце.

Нѣколко дѣня по редъ въ цѣлия градъ не се говорѣше нищо друго, освѣнъ за аероплана и за летението на Янъ Бибиянъ. Всички се гордѣха, че въ тѣхния градъ се намѣри едно такова смѣло момче, което има щастieto да лети. Тѣхенъ съгражданинъ до сега не бѣше се качвалъ на аеропланъ.

Мѣстниятъ вестникъ описа цѣлата
чулска съ възторжени думи за Янъ

Бибиянъ и даде портрета, му

Когато научиха, че Янъ Бибианъ се е завърналъ, всички любопитствуваха да го видятъ, а учителитъ го повикаха въ училището, за да разкаже на ученицитъ впечатлението си отъ това летеніе. Янъ Бибианъ разправи живописно и спокойно всичко, ученицитъ го слушаха съ внимание и го гледаха съ почитъ, като нѣкой герой, дошълъ отъ приказкитъ.



Въ работилницата на майсторъ Францъ цѣлъ день наминаваха любопитни граждани, да видятъ Янъ Бибиянъ и да се запознаятъ съ него. Той ги посрѣщаше свѣтливо и любезно отговаряше на всички въпроси. Янъ Бибиянъ отведнажъ стана популяренъ въ цѣлия градъ.

Родителитѣ му не можеха да се наравдватъ. Тѣ се гордѣеха съ своя синъ и единъ день излѣзоха да се разходятъ съ него заедно изъ града.

И като чуваха хората да казват: „Ето, гледайте родителитъ на Янъ Бибианъ, баща му и майка му“ — сърцата на беднитъ старци се топляха отъ блаженство, очитъ имъ се пълнѣха съ сълзи.

Калчо особено се радваше на подвига на Янѣ Бибианѣ. Следъ като се върна, той всѣки день, надвечеръ, когато работилницата се затваряше, отиваше и вземаше Янѣ Бибианѣ, да се поразходятъ извънъ града и го разпитваше по сто пѣти за най-малките подробности.

И тогава двамата приятели пакъ
се размечтаваха за своето пътуване
до луната.

— За такова пътуване аеропланът не е пригоден и не би издържал. При това неговата скорост е твърде малка. Би трябвало да пътува най-малко шестдесет години, за да стигне до луната. Значи, ако ние тръгнем сега, на луната ще стигнем вече побългарени старци, — казваше Янъ Бибиянъ.

Калчо го гледаше унесено и очу-
дено.

— Тръбва да се измисли друга машина, — продължаваше Янъ Бибианъ — машина, която да върви съ бързината на свѣтковица . . . Едно пжтуване до луната тръбва да се извърши за не повече отъ петъ - шестъ часа . . .

Калчо не възразяваше. Той слу-
шаше и гледаше Янъ Бибиянъ съ-
широко отворени очи, като ченикога
не бѣше го виждалъ.

Единъ денъ, на края на града, близо до Калчовата грънчарница, спрѣ единъ чудесно хубавъ кафявъ автомобилъ, който блѣстѣше на слънцето, като че токущо бѣше изваденъ отъ фабриката. Човѣкътъ, който го караше — единъ възрастенъ госпо-